

hovedet ikke eksisterede. Vi har i de senere Aar maattet gribe til kraftige, ekstraordinære Midler for at afbøde en hel Række af disse Svagheder. Vi har saaledes nylig paa Grund af vor økonomiske Svaghedstilstand maattet indskrænke Omraadet for vort Obligationsmarked. Dette Skridt tror jeg var nødvendigt, men det har ikke styrket Markedet. Og jeg finder en fuldkommen Kontrast deri, at vi samtidig med, at vi ved ekstraordinære Foranstaltninger svækker vort Obligationsmarked, kaster ekstraordinært for store Beløb af Obligationer ud paa dette Marked uden alt for nøje at overveje, hvorledes de skal kunne optages til nogenlunde ordentlige Priser.

Vi bør huske, at det danske Obligationsmarked er ikke til alene for at optage Statsobligationer, enten det nu er Boligfondsobligationer eller Jernbaneobligationer; det skal ogsaa kunne optage Obligationer fra mange andre Hold. Jeg tror ikke, at det danske Næringsliv i Almindelighed vil være taknemmeligt for, at Staten ved sine Foranstaltninger overbelaster Obligationsmarkedet i en saadan Grad, at andre ikke kan komme til at afsætte Obligationer paa dette. Derfor mener jeg, at vi maa holde Maade med dette Udbud; og naar vi ikke kan skaffe Penge til Statsforetagender paa anden Maade end ved Udbud af Obligationer, tror jeg, det er rigtigst, at vi lader disse Foretagender hvile.

Jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem Hr. Tange — og dette uddybedes af det ærede Medlem Hr. Korsgaard — udtalte den Tanke, at denne Bro kunde maaske bygges uden Optagelse af Laan, altsaa, saa vidt jeg forstod, ved at Udgiften afholdtes direkte af Statskassen (*Korsgaard: Nej, af ekstraordinære Indtægter*) . . . naa af ekstraordinære Indtægter. Men hvad enten vi skal tage Pengene paa den ene eller den anden Maade, drager vi dem bort fra andre Omraader, hvor det maaske var vigtigere at anvende dem.

Endvidere har vi for ikke saa længe siden set os nødsaget til ligeledes paa Grund af vor økonomisk svage Stilling at afstive vor Kroner Kurs. Vi kan naturligvis nu haabe, at denne Afstivning vil hjælpe, men sikkert er dette ikke, hvad heller ingen har turdet hævde. Jeg tror, vi gør vel i at opfatte Stillingen saaledes, at ingen kan vide, hvilke drastiske Foranstaltninger vi kan blive nødt til at iværksætte for at faa vor økonomiske Baad vendt og naa frem til Maalet, en nogenlunde ordentlig Kroner kurs. Saa længe vor Økonomi ligger paa

denne Vis, tror jeg ingenlunde, det er rigtigt at sætte Statsforetagender i Gang.

Det bliver det private Næringsliv, der maa tage de tunge Tag med Hensyn til Kronekursen. Det er da Næringslivet i alle dets Forgreninger, det gælder om at styrke og opretholde og give Lejlighed til at drage den økonomiske Kraft til sig. Derigennem vil ogsaa Arbejdsløsheden mindskes, og det er langt holdbarere at mindske Arbejdsløsheden ad den Vej end at sætte store, dyre Statsforanstaltninger i Gang.

Endelig kan vi ikke komme bort fra, at vore Statsfinansens Tilstand langtfra er glimrende, ja, de kan end ikke betegnes som gode. Vi befinder os i en Periode, hvori vi, grundet paa de vanskelige Tider, har ment det nødvendigt ikke at afdrage paa vor Statsgæld, idet vi aarlig optager lige saa store Laan, som de ordinære Afdrag paa vor Statsgæld andrager. Jeg vil i denne Forbindelse henstille til det ærede Medlem Hr. Korsgaard og andre, som deler Opfattelse med ham, om han ikke kunde finde det formaalstjenligt, hvis vi skal gaa til en ekstraordinær Beskatning udover den, der allerede trykker den danske Befolkning, for derigennem at øge Statsindkomsterne, da at bruge disse Penge til Afdrag paa Statsgælden, til at foretage de ordinære Afdrag til at begynde med, i Stedet for at sætte Pengene i kostbare Foretagender, hvis produktive Evne sikkert er ret omtvistelig.

I en saadant Tid finder jeg det forkasteligt, at Staten gaar i Gang med Anlægget af en Bro over Lille Bælt. Vi maa her tage Forholdene, som de er, og vente, til vore økonomiske Forhold kommer i bedre Orden, end de kan siges for Tiden at befinde sig i. Jeg lagde ligesom det ærede Medlem Hr. Tange Mærke til, at den højtærede Trafikminister sluttede med at udtale, at der, hvor der er en Villie, der er der en Vej. Det gamle Ord holder ogsaa jeg meget af; men jeg vil dog udtale overfor den høje Rigsdag og overfor den højtærede Trafikminister, at der bliver mange Veje for dansk Økonomi at trænge sig frem ad under den haardeste Modvind, og det er meget muligt, at det ikke bliver Vejene ud til dyre Statsforetagender, hvis vi vil fare vel, men at det bliver Vejene fremad til at forbedre vort Lands Økonomi, saa at den kan faa Sundhed og Styrke i sig paa en ganske anden Maade, end den for Tiden kan siges at have.

Derfor vil jeg ogsaa bruge et andet Ord til Afslutning af det, jeg her siger. Der er noget, der hedder de nærmeste Krav;